

בס"ד

מעילו של החפץ חיים

רבי שמעון היה עשיר גדול, שהיה ידוע לכולם בנדיבותו הרבה לשיבות. כל ישיבה שפנתה אליו – היתה מקבלת את תרומתו ביד רחבה.

יום אחד פגש אותו הרב אליהו לופיאן, ושאל אותו: מדוע אתה תורם כל כך הרבה כסף?
"הבה ואספר לך" – ענה רבי שמעון.

בילדותי, כשהייתי בערך בן שלש עשרה שנה, נזדמן לי לשהות יום אחד בעיר ראדין. הייתי בודד, ולא הכרתי שם אף אחד. כאשר הלכתי ברחוב פגשתי יהודי מבוגר, שפנה אלי בפשטות ואמר לי: "אולי אתה רוצה להיות האורח שלי?"
התפלאתי מאד, כיצד ידע היהודי שאני זקוק למקום אירוח. כמובן, הסכמתי בשמחה.

היהודי הביא אותי לביתו וראיתי שעל דלת הכניסה מופיע שם בעל הבית: "ישראל מאיר".

רק כשנכנסתי הבנתי. ראיתי שם אנשים שבאו להתייעץ עמו, ולשאול אותו שאלות של תורה. הבנתי שהיהודי המבוגר אינו אלא החפץ חיים בכבודו ובעצמו. התביישתי מאד, אבל הרב לא נתן לי שום אפשרות להתחרט. הוא דאג לכל מחסורי, נתן לי לאכול ולשתות, ואף



דאג לי למקום שינה מסודר, בביתו.
נשכבתי במיטה, אבל היה לי קשה להרדם. משום כך, שכבתי בשקט במיטה.

באמצע הלילה שמעתי צעדים שקטים. העינים שלי, שכבר התרגלו לחשיכה, גילו שהרב בעצמו נכנס לחדר שלי. הוא היה בטוח שאני ישן. הוא נעמד ליד מיטתי ונשם עמוק. "קר כל כך" – אמר לעצמו בלחש- "בודאי קר לו לאורח". בלי היסוס הוריד הרב את מעילו – ופרס אותו על השמיכה שכיסתה אותי. הוא יצא מן החדר בשקט, כמו שנכנס... "החום של המעיל הזה, מעילו של החפץ חיים, מחמם את ליבי עד היום" – סיים העשיר את סיפורו – "ומשום כך אני מרבה לתרום לשיבות".

שאלות:

1. מה היה שמו של התורם הנדיב?

2. באיזה עיר התרחש הסיפור?

3. מה היתה שאלתו הראשונה של המארח?

4. מה שמו של המארח?

5.מה קרה באותו לילה שהאורח ישן בבית
המארח?

6.מהו נכינוי המפורסם של המארח?

7.למה התורם הנדיב תורם כל כך הרבה
לישיבות?

בס"ד

"אני אניח תפילין

במקומך"

אורח חשוב הגיע לביתו של הרב ישראל מאיר הכהן בעיר ראדין (החפץ חיים). רבה של העיר סורוצקין הגיע לביקור.

בני ביתו של החפץ חיים ביקשו לסייע במצות הכנסת האורח. אולם, להפתעתו גילה הרב האורח כי מי שעמל לארח אותו הוא החפץ חיים בכבודו ובעצמו. החפץ חיים טורח לערוך את השולחן, החפץ חיים בעצמו מגיש את האוכל לרב האורח, החפץ חיים מגיש את השתיה ומציע כל עזרה נצרכת.

בסופו של היום ביקש החפץ חיים להכין את מיטתו של האורח, לפרוס את הסדין ולהיטיב את הכרית. חשב הרב האורח: "עד כאן. לא אוכל עוד לראות בבזיונה של התורה". הוא פנה אל החפץ חיים ואמר לו: אני מבקש שמישהו אחר יטרח בסידור המיטה. אין זה מכבודו של הרב לטרוח בכך. מישהו אחר יכול לעשות זאת". החפץ חיים לא ענה לרב, אלא המשיך בסידור המיטה.



למחרת בבוקר קמו הרבנים, וביקשו ללכת להתפלל.

קרא החפץ חיים לבחור ישיבה וביקש ממנו: "קח בידך את שקית התפילין של הרב מסורוצקין, והבא אותה לבית הכנסת. אנחנו מתעכבים עדיין כאן".

בחור הישיבה לקח את שקית התפילין ויצא מן הבית. לפתע שם לב שהחפץ חיים יוצא אחריו ורומז לו להתקרב.

"המתן קמעא" – אמר לו החפץ חיים בשקט – "והשאר עם שקית התפילין בידך. כשאזדקק להם – אקרא לך".

החפץ חיים חזר לביתו כאילו לא אירע דבר, והזמין את הרב מסורוצקין להצטרף אליו לבית הכנסת.

כאשר הגיעו לבית הכנסת, המתין הרב לתפילין שלו, אך להפתעתו בחור הישיבה לא הופיע. תמה הרב על כך ושאל את החפץ חיים אם ידוע לו משהו על כך. אמר לו החפץ חיים: "מדוע זקוק אתה לתפילין, הן אני יכול להניח את התפילין במקומך? ...

כמובן, הרב לא יכול לצאת ידי חובת מצוה על ידי שמישהו אחר עושה במקומו את המצוה. הבין הרב, כי מצות הכנסת אורחים היא כמו מצות תפילין – אין אדם אחר יכול לקיים את המצוה במקומך.

שאלות

1. מי היה האורח?

2. במה טרח החפץ חיים?

3. מתי ביקש האורח מהרב שיתן למישהו אחר לדאוג לו?

4. לאיזו מצוה דימה החפץ חיים את מצות הכנסת אורחים?

5.מה היתה מסקנת הרב?

6.האם הרב כעס על החפץ חיים?

7.תן דוגמא על מצוה של חסד שמוטלת על כל אחד ואחד?
